

Άρειος Πάγος 272/1979, Τμ. Β'

Πηγή: Δ.Ε.Ν. 36/80 σελ. 165, ΝοΒ 27/79 σελ. 1283

Περίληψη: Ως ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος θεωρείται και ο θάνατος ναυτικού, εάν είναι αποτέλεσμα εκτάκτου και αιφνιδίας επενεργείας εξωτερικού αιτίου, ασχέτου μεν προς την σύστασιν του οργανισμού του παθόντος, συνδεδεμένου όμως με την εργασία, ως εκ της εμφανίσεώς του εν τη εκτελέσει ή εξ αφορμής αυτής. - Περίπτωσης εργατικού ατυχήματος ναυτικού, αποβιώσαντος συνεπεία αυτοκινητικού ατυχήματος. - Άποψις μειοψηφίας.

Απόφαση Δικαστηρίου

Εισηγητής: Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

Δικηγόροι: Γ. Χοϊδός, Ελ. Βούρβαχης

Κατά την έννοιαν του άρθρου 1 του διά του Β.Δ. της 24.7/25.8.20 κωδικοποιηθέντος ν. 551/14, όστις διετηρήθη εν ισχύϊ διά του άρθρου 38 του Εισ. νόμου του Αστικού Κώδικος και μετά την έναρξιν της ισχύος του Κώδικος τούτου και ο οποίος, κατά τα άρθρα 1 εδ. β' και 66 του περί Κώδικος ιδιωτικού ναυτικού δικαίου ν. 3816/58, είναι εφαρμοστέος και επί των ναυτικών, ως ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος θεωρείται και ο θάνατος του ναυτικού εάν είναι αποτέλεσμα εκτάκτου και αιφνιδίας επενεργείας εξωτερικού αιτίου, ασχέτου μεν προς την σύστασιν του οργανισμού του παθόντος και προς την βαθμιαίαν και προοδευτικήν εξασθένησιν και φθοράν αυτού, ως εκ της φύσεως και του είδους της παρεχομένης εργασίας, συνδεδεμένου όμως με την εργασία ταύτην, ως εκ της εμφανίσεώς του εν τη εκτελέσει ή εξ αφορμής αυτής, υπό την αυτονόητον προϋπόθεσιν ότι το εξωτερικόν αίτιον τούτο είναι, εν όψει των εκάστοτε συντρέχοντων περιστατικών, η πρόσφορος αιτία της επελεύσεως του θανάτου. Ως εξ αφορμής δε της εργασίας επελθόν ατύχημα θεωρείται κατά την έννοιαν της αυτής ως άνω διατάξεως, και εκείνο όπερ δεν είναι άμεσος συνέπεια της εκτελέσεως της εργασίας, οίον και το επελθόν εκτός του τόπου και χρόνου της εργασίας, συνδέεται όμως μετ' αυτής διά σχέσεως αιτίου και αποτελέσματος εκ του λόγου ότι, λόγω της εργασίας εδημιουργήθησαν αι ιδιαίτεροι εκείνοι, αναγκαίοι διά την επέλευσίν του, πραγματικά συνθήκαι, αι οποίοι δεν θα ελάμβανον ύπαρξιν άνευ της εργασίας. Εν προκειμένω το δικάσαν Εφετείον εδέξατο, ως προκύπτει εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ότι εκ των διεξαχθεισών αποδείξεων απεδείχθη ότι ο υπό της αναιρεσιβλήτου κληρονομηθείς υιός της, εναυτολογήθη την 4.12.73 υπό της αναιρεσιουούσης ως ανθυποπλοίαρχος διά το υπό Ελληνικήν σημαίαν πλοίον αυτής προσφέρων έκτοτε τας υπηρεσίας του εν αυτώ, ότι, αγκυροβολήσαντος του εν λόγω πλοίου την 8.8.74 εις λιμένα της Κεντρικής Αμερικής, εξήλθεν ο ανωτέρω ναυτικός του πλοίου προς ψυχαγωγίαν, και ότι ενώ έβαινε πεζή επί οδού, παρεσύρθη υπό διερχομένου αγνώστου αυτοκινήτου με αποτέλεσμα να τραυματισθή σοβαρώς εις την κνήμην και την κεφαλήν και να προκληθή αυτώ εκ των κακώσεων τούτων καρδιοαναπνευστική ανεπάρκεια, συνεπεία της οποίας απεβίωσε την επομένην 9.8.74. Μετά ταύτα απεφάνετο ότι ο υπό τας ως άνω συνθήκας επελθών θάνατος του εν λόγω ναυτικού, αποτελεί εργατικόν ατύχημα υπό την έννοιαν του άρθρου 1 του ως άνω νόμου, ως επελθών εξ αφορμής της εργασίας του, δι' ο και απέρριψε την παρά της αναιρεσιουούσης ασκηθείσαν έφεσιν κατά της τα αυτά ειπούσης πρωτοδίκου αποφάσεως, της επί αγωγής της αναιρεσιβλήτου εκδοθείσης. Ούτω δε αποφηνάμενον διέλαβεν εν τη προσβαλλομένη απόφασει του σαφείς και πλήρεις, άνευ αντιφάσεως, αιτιολογίας, εν αρμονία τελούσας προς το εις ο ήχθη πόρισμα, ως εκθέτον σαφώς εν τη απόφασει τα στοιχειοθετούντα πλήρως το εν λόγω ατύχημα ως εργατικόν, υπό την ως άνω έννοιαν περιστατικά ήτοι τόσον το εξωτερικόν αίτιον, εκ της εκτάκτου και αιφνιδίας επενεργείας του οποίου επήλθεν ο θάνατος του ανωτέρω ναυτικού, όσον και τας λοιπάς πραγματικάς συνθήκας, τας μετά της εργασίας του συνδεδεμένας, οίαι δε είναι αι, ως εν τη απόφασει αναφέρονται, επί μακρόν εν τω πλοίω στερήσεις οιασδήποτε απολαύσεως και η εντεύθεν προκληθείσα παρά τω θανάτῳ έντονος ανάγκη προς ψυχαγωγίαν, ώστε να θεωρήται το εν λόγω ατύχημα, καίτοι δεν είναι άμεσος συνέπεια της εκτελέσεως της εργασίας, ότι επήλθεν εξ αφορμής της εργασίας, αφού ένεκα ταύτης εδημιουργήθησαν εις τον εν λόγω ναυτικόν αι ως άνω συνθήκαι διά την επέλευσιν αυτού, και αίτινες δεν θα εδημιουργούντο άνευ εκείνης, μεθ' ης ούτω το ως άνω βίαιον συμβάν συνδέεται εμμέσως εν σχέσει αιτίου και αιτιατού. Κατά συνέπειαν, αμφοτέροι οι της υπό κρίσιν αναιρέσεως λόγοι, οι πλήττοντες την προσβαλλομένην απόφασιν ως στερουμένην, ελλείπει επαρκούς αιτιολογίας, νομίμου βάσεως και παρουσιάσαν τόσον ευθέως όσον και εκ πлагίου τας ως ειρηται διατάξεις του διά του ως άνω Β.Δ. κωδικοποιηθέντος ν. 551, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Κατά την γνώμην όμως ενός μέλους του Δικαστηρίου ο υπό τας ανωτέρω συνθήκας επισυμβάς τραυματισμός και ο εκ τούτου θάνατος του ειρημένου ναυτικού δεν επήλθεν εξ αφορμής της προεκτεθείσης εργασίας του, αφού συνέβη καθ' ον χρόνον ευρίσκετο εκτός του πλοίου διά προσωπικούς λόγους, ουδεμίαν έχοντας σχέσιν προς την εργασία του. Το αντίθετον δεχθέν το Εφετείον, παρεβίασε την προμνησθείσαν διάταξιν του

άρθρ. 1 του Ν. 551/14, δι' ο και έδει να αναιρεθή η προσβαλλομένη απόφασίς του, κατ' αποδοχήν του τούτο υποστηρίζοντος 1ου λόγου αναιρέσεως(1).

(1) Επικυροί την 7628/77 Εφ. Αθηνών.